

Profesor de... Fericire

revistă de dezvoltare personală și motivațională

Anul I,
volumul I,
nr. 1

VIZITATI SITE-URILE PAVCON
și ale partenerilor săi de afaceri

<http://profesordefericire.tripod.com>

www.pavcon.cabanova.ro

<http://pavcon-educational.tripod.com>

<http://sanatateamea.tripod.com>

www.evolution-business.com

www.actioneaza.ro

Profesor de... Fericire

„În ultima zi de grădiniță, fiul nostru de șase ani, David, se simțea în stare să ia lumea în piept. L-am întrebat ce vrea să fie când o să crească mare. David m-a privit atent o clipă, apoi mi-a răspuns:

— Tati, vreau să fiu profesor.

— Profesor? Și ce-o să predai? l-am întrebat.

— Păi, tati – mi-a răspuns –, cred că vreau să mă fac **profesor de fericire**.

Profesor de fericire! Iată o ambiție minunată!“

Rândurile de mai sus aparțin lui David J. Schwartz și reprezintă motoul cărții sale, „**Puterea magică a gândului**“, apărută la editura Curtea Veche, în anul 2000. O lucrare deosebită, scrisă din inimă, care mi-a transmis un mesaj de o forță covârșitoare: **pot face ce îmi propun dacă gândesc pozitiv!** Gândurile pozitive se traduc în rezultate pozitive!

Mi-a fost atât de folositoare cartea lui David J. Schwartz încât m-am **gândit** că o pot împărtăși și altora. Dar a apărut o întrebare: **cum să procedez** pentru ca mesajul benefic al acestei lucrări să ajungă la **cât mai mulți oameni?**

Evident, nu puteam sta de vorbă cu o mie sau cinci mii de persoane. Mi-ar fi luat prea mult timp și, apoi, cât aș fi izbutit eu să redau din informația acumulată după citirea cărții? Cel mult 10%. O altă soluție ar fi fost să recomand cartea la o mie sau cinci mii de oameni. Dar câți ar fi scos bani din buzunar să o cumpere, doar în urma unei recomandări? Cel mult 10%. Iar timpul consumat cu recomandarea lucrării la cinci mii de oameni ar fi fost extrem de costisitor.

Soluția mi-a dat-o soția mea, într-o seară calmă de septembrie, când am venit de la serviciu. Îi împărtășisem frământările mele și i le transmisesem și ei. Iar după ce a citit cartea, n-a mai avut nici ea liniște până când n-a găsit soluția:

— Să edităm o revistă! a exclamat entuziasmată. Viața noastră s-a schimbat în bine în ultimii ani datorită cărților de dezvoltare personală, iar o

revistă este calea cea mai la îndemână pentru mulți oameni. O revistă în care să primeze informația și nu neapărat calitatea grafică. O revistă în care să-i invităm pe oamenii de succes să scrie, să-și împărtășească experiențele, să spună și celorlalți cum au făcut. Să ne vorbească despre drumul lor, lung și greu, până în vârf!

Și astfel s-a născut **Profesor de... Fericire**, această revistă de dezvoltare personală! De ce **Profesor de... Fericire**? Pentru că visul unui băiețel de șase ani i-a dăruit tatălui său forța să devină un **astfel** de profesor. Pentru că visul aceluia băiețel de șase ani ne-a dat, mie și soției mele, forța să visăm la fericirea românilor, atât de mult dorită! **Fericirea e aici, în noi**, trebuie doar s-o descoperim, s-o îngrijim, s-o creștem și s-o facem mare! Revista **Profesor de... Fericire** vă va ajuta să descoperiți fericirea din interiorul dumneavoastră și vă va arăta căile pe care puteți merge spre a o desăvârși. Nu sunt soluții de-a gata, nu sunt formule magice! Sunt crâmpie de viață, din care puteți să vă hrăniți cu puterea exemplului. Așa cum a funcționat pentru alt om, poate funcționa și pentru dumneavoastră! Căci oamenii sunt la fel, în adâncul sufletului lor, cu toții caută, în cele din urmă, fericire și iubire!

Am visat la revista **Profesor de... Fericire**, împreună cu soția mea, vreme de două luni, zi de zi, ceas de ceas! Am făcut planuri, le-am detaliat, le-am pus pe hârtie, așa cum ne-a învățat Henriette Anne Klauser, în „**Notează și Acționează**“. Ne-am consultat cu prietenii, am făcut calcule, am studiat piața, am muncit pe brânci, transformând gândul în idee, ideea în plan și planul în faptă! Vreme de două luni nu ne-am permis să ne gândim la altceva! Căci găsisem calea cea bună. Iar când găsești calea cea bună și știi unde vrei să ajungi, atunci tot ce ai de făcut este s-o urmezi până la capăt!

Profesor(ul) de... Fericire este, acum, în casa dumneavoastră. El nu dă soluții, ci doar vă povestește cum au făcut alții. S-ar putea să vă identificați cu unii dintre ei. Noi n-avem de unde să știm. Tot ce știm este că, acum, după trei ani de învățătură alături de **Profesor(i) de... Fericire**, suntem mai fericiți...

CONSTANTIN D. PAVEL,
Editor Profesor de... Fericire

Alege pentru tine: ABONEAZĂ-TE LA
***Profesor de... Fericire* !**

Oameni și Vise

DE V. DOMNIȚA

*Și am muncit din greu, ca sclav,
Doar ca să aflu, la final,
Că aș fi fost plătit grozav,
De-aș fi cerut în mod real.*

*Poet anonim,
citat de Napoleon Hill
în De la idee la bani*

Motoul de mai sus vorbește despre vis! Despre puterea de a te vedea în postura de învingător, care stoarce de la viață tot ceea ce viața poate oferi. Dar, ca să primești, mai întâi trebuie să ceri. Ca să primești, mai întâi trebuie să cauți. Ca să primești, mai întâi trebuie să dai. Ca să poți primi, trebuie mai întâi să-ți deschizi sufletul, brațele și mintea!

Printr-o ciudată întorsătură – sau, mai degrabă, farsă! – a sorții, milioane de oameni cunosc adevărurile de mai sus, însă, din păcate, doar foarte puțini le pun în aplicare. Statisticile arată că numai 5% reușesc cu adevărat în viață. Oare de ce se întâmplă așa?

Vom încerca, pe scurt, să căutăm motivele, dar și să schițăm câteva soluții dintre cele aplicate de cei ce reușesc. Pentru a primi, trebuie să știi ce vrei. Să cauți, în interiorul tău, adânc, foarte adânc, după adevăratul scop al vieții tale. Să îți răspunzi la o serie de întrebări: „**Pentru ce trăiesc? Pentru ce muncesc? Ce vreau eu, de fapt, de la viață?**“.

Mulți oameni se lasă conduși de visele altora, în loc să-l identifice pe-al lor: „părinții vor să mă fac avocat și urmez facultatea de drept“ sau „vor să mă fac medic și urmez medicina...“. Dar **eu** ce vreau să devin? E dificil de dat un răspuns la această întrebare cât ești tânăr, însă oricât ar fi de greu, trebuie să ți-l dai! E **viața ta!** E **viitorul tău!** Ești **tu!** **Tu** trebuie să știi ce vrei, ca să poți primi! Odată descoperit țelul, cere-l vieții!

Cum îl ceri, însă? Dă-mi și mie „**aia**“!?... Mulți oameni exact așa cer, deși pare incredibil! Visul lor e... „**chestia aia**“! Învingătorii, pe de altă parte, cer visul cu o asemenea forță, încât clipă de clipă dorința de a-l atinge îi arde în suflet ca un foc dureros!

Amintește-ți cum a fost în copilărie, când îți doreai atât de tare o bicicletă sau patine cu roțile sau schiuri. Amintește-ți cât ai luptat pentru a dobândi ce îți doreai, cât de mult te-ai zbatut pentru ca părinții sau bunicii să-ți îndeplinească visul!

Și acum, la vârsta adultă, este la fel ca atunci! Singura diferență e că **trebuie să duci lupta cu tine însuși** pentru a dobândi ceea ce îți dorești. Părinții sau bunicii nu mai sunt sursa îndeplinirii visurilor tale. Ei și-au făcut datoria! E rândul tău acum!

Caută-ți calea de a-ți realiza visul **și urmeaz-o!** Asumă-ți responsabilitatea tuturor acțiunilor pentru a-ți atinge scopul care te arde! Și dăruiește! Dăruiește pentru a primi! Dăruiește dorință, muncă, iubire și... sudoare! Toate lucrurile minunate în viață, toate lucrurile durabile, s-au născut din dorință acerbă, muncă și sudoare. Muncește și asudă pentru visul tău!

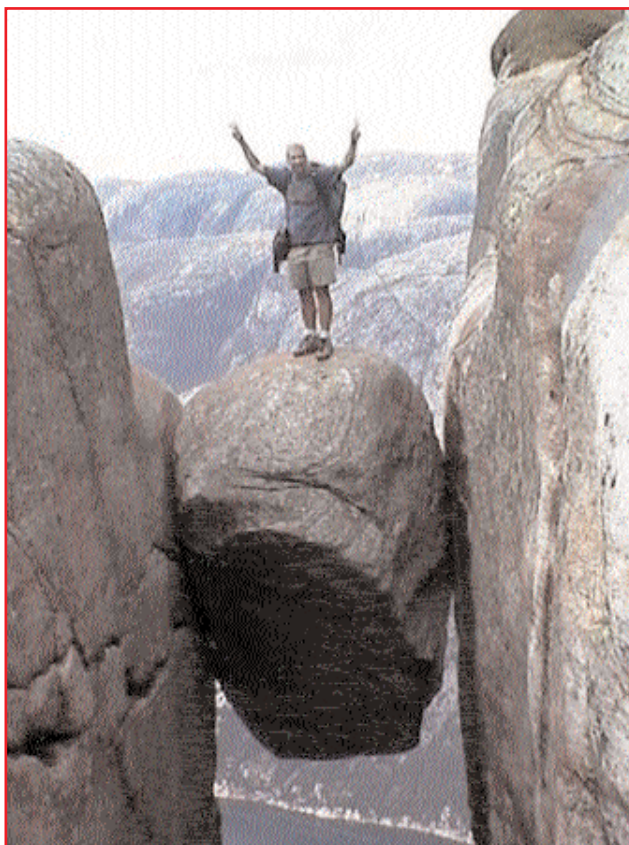
Și nu uita ce-i mai important: deschide-ți sufletul în fața oamenilor, împărtășește-le visul tău, primește-i în interiorul lui cu brațele larg deschise și lasă-te ajutat! Nu-i respinge pe cei care nu au un vis și se hrănesc cu energia visului tău puternic; tocmai măreția visului tău imens îi atrage și-i arde și pe ei; lasă-i să-ți împrumute visul, căci ți-l vor îngriji, ți-l vor crește și ți-l vor face mare!

Și împrumută, la rândul tău, vise de la alții. Cu câteva ore înainte de a scrie acest articol, am împrumutat un vis de la fiul meu de 11 ani. I l-am descoperit cu surprindere, sub forma unui desen ce semnifică un cadou ambalat, pe calendarul de perete, sub cifra 25 din luna decembrie! Nu știu când l-a desenat, nici nu l-am întrebat, dar e visul lui, iar eu, ca părinte, pentru că el e încă un copil, trebuie să-mi asum responsabilitatea de a i-l duce la îndeplinire! Nu știu ce-a visat el că se află în acel ambalaj... Nu știu acum ce își dorește... Tot ce știu este că **își dorește** un cadou de Crăciun! Atât de fierbinte încât a luat stiloul și a desenat, în dreptul datei de 25 decembrie, un cadou...

Alege pentru tine: ABONEAZĂ-TE LA
Profesor de... Fericire !

Despre soți

DE C. BALABAN

*În spatele fiecărui bărbat
de succes se găsește
o femeie puternică.*

Anonim

Lumea a fost și este condusă de bărbați. (Sau așa le place lor să creadă!) Ei sunt cei care fac lucrurile să se miște. (Sau așa le place lor să creadă!) Ei, bărbații, sunt cei care conduc familia. (Sau așa le place lor să creadă!) Parantezele de după fiecare frază nu sunt o prelungire

a personalității mele feminine, așa cum ați fi tentați să credeți. Afirmatia dintre ele este bazată pe o îndelungă observație!

Soțul meu obișnuia să plece dimineața la serviciu, să iasă după aceea la o bere cu băieții, să vină acasă după-amiaza târziu și să se vaite ce zi grea a avut el la slujbă. După ce se schimba, cerea de mâncare. Până pregăteam eu masa, se așeza în fotoliu și lua un ziar sau deschidea televizorul, ca să vadă „cum mai merge lumea“. Nu știu dacă soțul dumneavoastră face așa, dar al meu repeta aproape zilnic acest program, ca pe un ritual.

Dacă-i spuneam că nu funcționează ceva în casă – curgea un robinet, pâlpâia un bec, aspiratorul nu mai trăgea –, se ridica cu greu din fotoliu și, bombănind, se apuca să repare. Însă nu întotdeauna. Uneori era absorbit de ceea ce făcea și-i reușea. Alteori lăsa treaba pe jumătate făcută și spunea că o să apeleze la un specialist, fiindcă el nu poate să-i dea de cap. Ani buni relația noastră a fost guvernată de acest... scenariu. Eu îl cicăleam, el se retrăgea în fața televizorului, departe de mine și de copii.

Dar și eu mergeam la serviciu, și eu veneam obosită, însă trebuia să am grijă și de copii, și de casă, și de el. Voiam să fiu soția ideală, pentru că îl iubeam și știam că și el mă iubește. Mergeam după vechea zicală românească: *nevasta ideală e o doamnă pe stradă, o gospodină în bucătărie și o amantă desăvârșită în dormitor*. Obosisem, însă. Simțeam că nu mai rezist mult.

Asta până când o colegă de serviciu mi-a dat să citesc o carte. Această carte mi-a schimbat în bine situația familială și relația cu soțul meu. Este scrisă de Zig Ziglar și se cheamă, simplu, „**Secretul căsniciei fericite**“. Ei bine, lucrarea aceasta – plină de „secrete“ – m-a făcut să înțeleg de ce se comporta soțul meu așa și ce trebuia să fac eu pentru a-l schimba. După ce a citit și el cartea, a înțeles ce anume funcționa defectuos în relația noastră și a făcut efortul de a se schimba. Eu însămi m-am schimbat, pentru ca el să se poată schimba. Am început să comunicăm, am început să ne facem planuri comune și am pornit, anul trecut, pe un drum la care înainte nici să visăm nu ne îngăduiam.

Avem propria noastră firmă, soțul meu a renunțat la serviciu și se ocupă de afaceri, ne merge mult mai bine și știm că o să fie mai bine și pentru copiii noștri. Toate acestea pentru că am înțeles, la un moment dat, că *bărbatul meu poate mișca lumea dacă îl susțin și-i alimentez visurile cu îndemnuri pozitive*.

Bărbații vor să fie în centrul atenției. Așa sunt ei lăsați de la Dumnezeu. Unii sunt luptători din naștere și trec peste orice obstacol, pentru că așa le e firea. Majoritatea, însă, au nevoie de îndemnuri, de aprecieri, de îngrijire, pentru a realiza ce-și propun. Zig Ziglar spune, la un moment dat, în cartea sa: *„Afecțiunea, intimitatea, bunătatea și respectul sunt componentele cele mai importante ale oricărei relații.”*

Soțul meu a reușit să învingă fotoliul și televizorul tocmai pentru că eu am fost în stare să-i ofer afecțiune, intimitate, bunătate și respect. În schimb, el îmi dăruiește înapoi toate acestea, în fiecare zi, înmiit, într-un mod pe care n-aș fi crezut că e în stare să-l adopte!

Cineva mi-a spus odată că *nu suntem ceea ce suntem, ci ceea ce credem că putem fi și că niciodată nu ne atingem adevăratul potențial*. Abia acum, după doi ani de când am început să înțeleg ce vrea soțul meu, am realizat că dacă-i dăruiesc fericire, voi fi și eu fericită, dacă-i dăruiesc sprijin, voi fi și eu sprijinită, dacă-i dăruiesc iubire, voi fi și eu iubită...

Despre soții

DE V. LEONTE

*Este mai important să fii cum trebuie,
decât să te căsătorești cu cine trebuie.*

Zig Ziglar,
în *Secretul căsniciei fericite*

Relația dintre femeie și bărbat a fost, este și va fi întotdeauna una specială! Poeți, scriitori, filozofi, oameni ai bisericii, psihologi, cu toții au încercat să găsească secretul unei relații fericite între femeie și bărbat. În timpurile de început ale creștinătății, motivul pentru care oamenii se căsătoreau era întărirea legăturilor de familie. Jurămintele care se făceau între femeie și bărbat erau de neîncălcăt. Odată făcute, ele impuneau o implicare totală, până la moarte.

În **Biblie** se spune că femeia a fost zămislită de Dumnezeu din coasta lui Adam. Înțelepții au găsit motivul pentru care Dumnezeu a făcut această alegere: El a ales coasta pentru ca femeia să fie întotdeauna sub brațul ocrotitor al bărbatului. N-a ales s-o facă pe Eva din capul lui Adam, pentru a i se urca în cap, nici din picioare, pentru a nu fi călcată în picioare. Această legendă face distincția între modurile diferite de percepție a vieții ale femeilor și bărbaților.

Femeile simt nevoia să-și exprime gândurile și sentimentele prin vorbe și, de aceea, multe dintre ele par pisăloage pentru soții lor. De fapt, ele nu vor altceva decât să fie băgate în seamă, să fie iubite și să le fie recunoscute meritele.

Pentru ca soția ta să fie așa cum ți-o dorești, trebuie, mai întâi, să fii **tu** așa cum ți-ai dori să fie ea. Gesturile mărunte, încărcate de afecțiune, preocupare și iubire, pot însemna mult pentru parteneră, dacă sunt repetate zilnic. Pentru o relație fericită, fii recunoscător soției sau prietenei tale pentru tot ceea ce face. Nu te costă nimic să fii curtenitor. Nu-ți trebuie cine știe ce nivel de inteligență să fii amabil. N-ai nevoie de bogății pentru a-i dărui partenerii tale câte un semn zilnic de afecțiune.

Când greșești, nu încerca să-ți ascunzi greșeala făcând o greșeală și mai mare; fii sincer cu ea și cere-i sprijin. Femeia va aprecia sinceritatea ta la adevărata valoare și îți va răspunde tot cu sinceritate atunci când ea va greși.

Toate Evele din lume, de la facerea Omului, au avut, au și vor avea nevoie să fie înțelese, respectate și îngrijite. Pentru ca femeia să-ți dăruiască viața ei, trebuie să primească dovezi de devotament și recunoaștere din partea ta.

Cu ceva timp în urmă, un prieten m-a sunat și mi-a spus că s-a certat cu tânăra lui soție, pentru că ea, însărcinată fiind, nu mai dorea să își dea examenul de licență anul acesta. El presimțea că venirea pe lume a copilului o va lăsa pe soția sa cu studiile neterminate. Numai că nu a știut cum să o determine să învețe pentru examen și relația lor a degenerat într-o criză.

Mi-a cerut un sfat, iar eu l-am întrebat ce știe că îi place cel mai mult soției lui. Mi-a răspuns că se bucură de fiecare dată când primește flori. L-am întrebat câți bani are în buzunar. N-avea prea mulți. I-au ajuns, însă, pentru un trandafir roșu, două lumânări albe și o sticlă de vin. Toate acestea, împreună cu fraza „*Am greșit, te rog să mă ierți. Hai să căutăm împreună ieșirea din această situație!*“, au determinat schimbarea totală a atitudinii partenerei sale de viață.

Acum, soția lui este proaspăt licențiată, relația lor a apucat-o pe un făgaș ascendent și amândoi așteaptă cu nerăbdare venirea pe lume a fiului sau a fiicei lor.

Iată cum, investind încredere, speranță, iubire și afecțiune în cel de lângă tine, poți transforma o relație lipsită de sare și piper într-o adevărată oază de fericire și bucurie. Numai printr-o bună comunicare între parteneri se ajunge la o adevărată colaborare, în urma căreia **familia** iese câștigătoare. În plus, când părinții se înțeleg bine și se iubesc, și copiii din acea familie primesc înțelegere și iubire.

Începe, deci, ziua dăruind dragoste și încheie-o tot dăruind dragoste. În felul acesta vei primi numai dragoste!

Alege pentru tine: ABONEAZĂ-TE LA
Profesor de... Fericire !

Despre fii și fiice

DE G. CULCER

Singura cale de a forma copii buni este să devenim mai întâi părinți buni.

*Zig Ziglar,
în Putem crește copii buni
într-o lume negativă*

Un proverb african spune că „toată lumea a fost cândva tânără, dar nu toată lumea a fost cândva bătrână“. În primă instanță, asta trebuie să înțelegi și tu, ca părinte, despre copiii tăi. Sunt tineri, iar la tinerețe orice ființă trebuie să primească îndrumări, până capătă experiență și se poate descurca singură.

Creșterea unui copil este o adevărată aventură. Pentru ca el să crească și să se dezvolte ca un adult responsabil și de succes, este nevoie, încă de mic, să-l asculți, să-i fii alături, să-l înțelegi, să-l susții și, mai ales, să-l iubești. Creșterea unui copil e la fel ca prepararea unei plăcinte: în funcție de ingredientele pe care le bagi în ea, în funcție de timpul cât o ții la cuptor, plăcinta iese bună sau rea la gust. Când unui copil îi transmiți mesaje pozitive, rezultatele obținute sunt și ele pozitive; când îi transmiți mesaje negative, și rezultatele sunt negative! Trebuie reținut, însă, că gândirea pozitivă nu este răspunsul la toate problemele vieții! Ea nu te ajută să faci orice, ci te ajută să faci totul mai bine decât ai gândi negativ!

Copiii sunt mimetici, ei au nevoie de exemple pentru a învăța cum să se descurce în viață. De aceea, un copil căruia părintele îi spune „Spală-te pe dinți dimineața și seara!“, nu se va spăla niciodată pe dinți seara dacă vede că părintele său nu se spală. Copiii nu fac ceea ce le spun părinții să facă, ci fac ceea ce fac părinții! Vârsta propice imitației este între 8 și 12 ani, când copilul simte nevoia să acumuleze experiență din exemple concrete. Tot la aceste vârste se formează și deprinderile de bază ale viitorului adolescent sau adult, începe să se distingă caracterul, psihicul și voința. Părinții care izbutesc să crească fii și fiice ce reușesc în viață au capacitatea de a-i

„vedea“ adulți împliniți, echilibrați, competenți și comunicativi, tineri și tinere care-și fac un drum în viață cu încredere în forțele proprii și gândire pozitivă.

În schimb, copilul crescut libertin, copilul de care părintele „nu mai are timp, pentru că merge la serviciu și trebuie să facă bani ca să-și crească odrasla, să-i poată oferi un viitor“, este nefericit, nu are încredere în el și simte că nu este iubit. Căci nu contează ce-i spunem, contează ce facem pentru el!

Dacă îl creștem într-un mediu lipsit de reguli clare, bine definite, pe care, ca părinți, nu le respectăm noi înșine, copilul va deveni nestăpânit. Se va comporta indisciplinat, pentru a descoperi care-i sunt limitele și care este capacitatea de control a celor din jurul lor. Cu alte cuvinte, va încerca mereu să vadă „cât ține coarda“... Și va sfârși, de cele mai multe ori, prost. Tocmai de aceea este deosebit de important ca acasă copilul să se simtă **acasă**. Pe lista lui de priorități, familia sa – mama, tata, bunicul, bunica, frații și surorile – ocupă primul loc!

Străzile orașelor românești s-au umplut, în ultimii ani, de copii cu priviri rătăcite. Uneori îi băgăm în seamă, le mai dăm câte un ban de-o pâine, însă, de cele mai multe ori îi ignorăm. Ei, însă, n-au ajuns acolo pentru că așa au vrut! Ceea ce i-a aruncat în stradă a fost mediul familial. Părinți iresponsabili, lipsiți de cea mai elementară iubire de semeni, i-au făcut și i-au abandonat... Nu există copii răi! Niciodată! Există, din păcate, părinți răi. Întotdeauna!

Așa cum spune Zig Ziglar în lucrarea „**Putem crește copii buni într-o lume negativă**“, „*Singura cale de a forma copii buni este să devenim, mai întâi, părinți buni.*“ O fi ușor să facem asta? O fi greu? O fi dureros? O fi costisitor? Dacă vreți să știți cum o să fie, uitați-vă în ochii copilului dumneavoastră dimineata, când se trezește. Și gândiți-vă câtă nevoie are să-i fiți mereu aproape! Asumați-vă responsabilitatea vieții lui, căci îi sunteți... **părinte!**

Alege pentru tine: ABONEAZĂ-TE LA
Profesor de... Fericire !

Ce este un conducător?

DE O.T. POP

Prima îndatorire a celor ce conduc este să-i servească pe cei pe care-i conduc.

Anonim,
cu rădăcină în *Biblie*

Am vrut să fiu un **Învingător!** Toată viața! Căci auzisem, într-un cântec celebru al formației adolescenței mele, Abba, că *învingătorii iau totul!* Dar viața m-a învățat o altă lecție: doar în cărți, în filme și în cântece învingătorii iau totul! În viața reală, *învingătorii dau totul!*

Când am fost rugat să scriu acest articol despre lider, prima mea reacție a fost: „*Crezi că sunt eu cel mai potrivit să o facă?*” Am primit următorul răspuns, care mi-a dat încredere: „*Eu cred că da!*” N-am știut ce să scriu, așa că am decis să spun doar ceea ce am simțit *eu* și am făcut *eu* pentru a deveni... **lider**. Nu știu dacă denumirea de **lider** este potrivită în ceea ce mă privește. Mai curând aș spune... **om responsabil**. Așa că nu așteptați cine știe ce soluții magice care să vă transforme în lideri peste noapte, că nu există așa ceva! Există doar **muncă!** Oamenii îi urmează doar pe cei care fac lucrurile să se miște în jurul lor, doar pe cei care **construiesc** ceva!

Dacă mi s-ar fi cerut să definesc liderul într-o singură frază, n-aș fi putut s-o fac. Căci un lider trebuie să întrunească o mulțime de calități; nu e zi în care să nu descopăr că mi-ar prinde bine să capăt și *această* sau *această* calitate. Mie mi-au fost necesari trei ani de **disciplină** pentru a ajunge unde am ajuns și mai am multă cale până la a deveni **lider**. Căci în postura de lider nu trebuie să lași nimic la voia întâmplării, tot ceea ce faci trebuie să fie **organizat**.

Am citit undeva că prin mintea unui om trec, în fiecare minut, peste 600 de gânduri; un adevărat lider are **control** asupra gândurilor sale și nu le lasă

pe cele distructive să-l copleșească. Un lider **muncește** cu **răbdare** și **gândește** pe câțiva ani în avans, căci – așa cum spunea un practicant al artelor marțiale – *exercițiul îl formează pe maestru!* Ca să ajung la rezultate, în fiecare zi am fost nevoit să fac nu ceea ce îmi plăcea să fac, ci ceea ce trebuia făcut. Și experiența m-a învățat că nu cât de bine o faci e important, ci să o faci!

În activitatea mea am cunoscut mii de oameni, am stat de vorbă cu tineri, cu vârstnici, cu femei și cu bărbați, angajați, pensionari, oameni cu sau fără studii, oameni cu probleme cu care și eu m-am confruntat, și am ajuns la concluzia că, deși fiecare dintre ei este unic și reprezintă ceva important, măreția unei realizări vine numai din **unirea** lor într-o **echipă**. Atunci am realizat că dacă vreau să am succes, trebuie să mă transform în liantul care **unește** oamenii, să le formez **încrederea** în ei și în **echipa** din care ei fac parte!

Un lider trebuie să știe să **renunțe** la multe lucruri **nesemnificative** pentru a avea timp de cele **importante**. Odată realizate cele importante, ai timp și pentru cele nesemnificative. Mie îmi place muntele. Atât de tare îmi place, încât m-aș duce luni întregi să drumețesc pe cărări sălbatice. Este hobby-ul meu! Însă, ca să am succes, a fost nevoie să renunț la el doi ani. Nu poți fi lider cu program fixat de alții. Liderii își asumă **responsabilități**, sunt conducători ai vieții lor 24 de ore din 24. Poate pare dureros, dar nu este așa! Odată ce înveți să **dăruiești** altora timpul tău, vei constata că, la un moment dat, acesta ți se întoarce înmiiit. Cum spunea cândva un prieten aviator: „*Dacă te îndrepti spre Lună și o ratezi, până la urmă ajungi la stele!*“.

Oamenii urăsc schimbarea, chiar dacă se află în noroi. Însă, pentru a ieși de acolo trebuie să lupți și să fie sprijiniți de un conducător. Unui conducător îi place să urce atunci când ceilalți coboară. Un conducător se bucură pentru fiecare pas pe care ceilalți îl fac spre lumină. Nu îi e ușor nici lui, uneori i se face frică, dar atunci apelează la **echipă!** El știe că toți uriașii care au lăsat ceva durabil, în mersul lor prin istorie, au pornit din noroi și s-au luptat să urce spre vârf.

Un lider este mereu alături de oameni pentru a-i ajuta, însă un lider desăvârșit nu va ușura niciodată munca oamenilor îngreunând-o pe a sa! Un lider le arată oamenilor săi ușa și drumul până la ușă, nu le-o deschide el și nu-i împinge de la spate dincolo de prag. Oamenii singuri trebuie să aleagă dacă trec pragul sau nu, dacă acceptă schimbarea sau nu, căci legea evo-

luției este drastică: „*Cine nu se adaptează, mai devreme sau mai târziu dispare!*“.

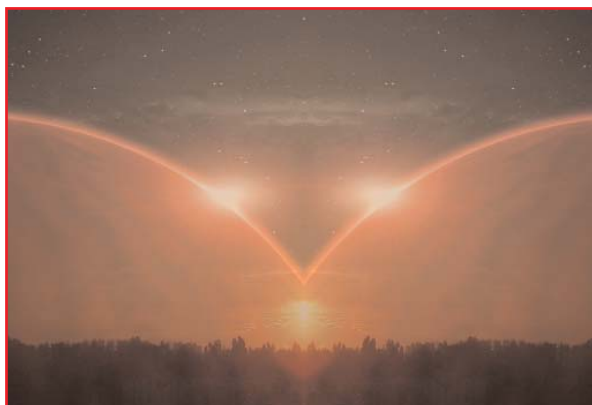
Liderul știe că oamenii își vor găsi calea spre vârf și vor da tot ce au mai bun dacă au **dorința** de a face acest lucru. Unde există dorință, există și o cale! Liderul trebuie, deci, să-i identifice pe cei ce doresc să învingă și să-i îndrume pe calea pe care el a pășit deja. Un conducător trebuie să fie bun și răbdător cu oamenii. Când un om începe o activitate, el nu știe multe lucruri despre ea, sunt o mulțime de aspecte pe care nu le vede, pentru că nu are ochiul format să le vadă, și atunci intervine liderul, care îi poate arăta direcția în care să privească. Cu toate acestea, liderul nu poate să-i indice **exact** la ce să se uite, căci **oamenii văd diferit**.

Eu n-am ajuns de unul singur ceea ce sunt, ci cu ajutorul oamenilor. Oamenii din jurul meu mă motivează, ei sunt combustibilul care fac un lider să înainteze. Datorită oamenilor puternici care m-au înconjurat când mi-a fost greu și au știut să îmi dea sfaturi înțelepte, am ajuns aproape de vârf. Îmi aduc aminte unul din aceste sfaturi: „*Muncește la fel de motivat pe cât de motivat ești să respiri!*“. Am transformat munca în respirație și m-am pus pe respirat. Iar oamenii au venit la mine de bunăvoie, pentru că am avut ce să le arăt! Le mulțumesc tuturor! Și celor care m-au învățat și m-au sprijinit când am avut nevoie de ei, și celor care mă urmează, pentru că îmi dau **încredere** în mine în fiecare zi. Mersul meu înainte n-ar fi fost posibil fără ei. Succesul meu nu s-ar fi concretizat dacă n-aș fi primit **iubire** și n-aș fi învățat, la rândul meu, să dăruiesc **iubire**. Un lider este, până la urmă, un tată care-și iubește toți fiii fără părtinire, dorindu-le tot binele din lume, necondiționat. E ca într-o căsnicie bazată pe iubire: înainte ca cele două persoane să se contopească fizic, ele se contopesc spiritual, sufletește. Acesta este liantul pe care trebuie să îl folosească un lider pentru a fi iubit de oamenii pe care-i conduce: **iubire din suflet**.

Închei acum cu o rugăciune – împrumutată de la un lider cu un caracter de oțel –, pe care o rostesc cu voce tare în fiecare seară, înainte de a mă culca. V-o pot împrumuta și dumneavoastră. Ea sună așa: „*Doamne, dă-mi tăria de a schimba lucrurile pe care pot și trebuie să le schimb, seninătatea de a le accepta pe cele pe care nu pot să le schimb, și înțelepciunea de a le deosebi pe unele de celelalte!*“.

Spiritul întreprinzător

DE C.D. PAVEL

*Când un om are un scop mareț în
capul său, el nu poate cădea.
Sufletele marețe ale strămoșilor
noștri îl apără. Chiar de va cădea,
el nu se va răni.*

Achidiatk Mihardja,
în *În vârful unui cocotier*

In newsletterul **Amazine**, semnat și editat de dr. Cristian Cârstoiu, unui dintre patronii editurii Amaltea, există o frază memorabilă: „(...) **acolo** era vorba de acel **spirit întreprinzător** care a construit mai tot ceea ce a realizat omenirea“. Autorul vorbea despre atmosfera întâlnită la Târgul pentru Întreprinderile Mici și Mijlocii (TIMM), organizat la Complexul Romexpo din Capitală, între 15 și 17 noiembrie 2002.

Am fost și eu acolo, în două rânduri. Într-adevăr, dr. Cârstoiu are dreptate: numărul de tineri a fost impresionant! Ei sunt hotărâți să-și ia viitorul în propriile mâini și să-l formeze așa cum îl văd ei. Au mers la acel târg pentru a învăța, pentru a simți, pentru a cunoaște alți oameni asemenea lor, pentru a vedea, pentru a căpăta energie și încredere pentru înființarea unei afaceri. Cândva, soția unui om de afaceri român – fost inginer mecanic într-o întreprindere mamut a societății comuniste, acum patronul unei prospere firme de export-import metale neferoase – îmi spunea: „*Orice om poate să facă afaceri! Orice om, fie femeie, fie bărbat! Și orice om reușește, dacă își propune să reușească! Nu-ți trebuie cine știe ce talente specifice, îți trebuie doar dorință, voință, muncă și iubire!*“.

Nu e însă ușor să-ți iei viața în propriile mâini. Nu e ușor să-ți pui toate speranțele în propria-ți persoană, dar **dacă ai încredere** în tine, dacă ești **convins** că poți reuși cu **ideea ta**, ei bine, tot ce ai de făcut e **să faci!** Reușita vine, întotdeauna, după ce faci! Verbul **a face** desemnează acțiunea pură, iar în românește – așa cum a remarcat un prieten din Ungaria, tânăr întreprinzător și el – verbul **a face** se află la baza cuvântului **afacere!** V-ați gândit vreodată? **Afacere** înseamnă **a face!**

Am fost la Târgul pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii pentru mine! Care au fost însă resorturile ce m-au determinat să mă ridic de pe canapea, din fața televizorului, și să particip la o asemenea manifestare, în zilele mele libere? Să le luăm pe rând:

- **dorința** de a-mi schimba viața în bine;
- **nevoia** de a-mi oferi altă perspectivă față de cea de angajat;
- **curiozitatea** de a afla cum arată cei care sunt stăpâni pe viețile și destinele lor;
- **evaluarea** nivelului la care mă aflu și a **efortului** pe care-l am de făcut pentru a ajunge la statutul de întreprinzător independent;
- **îmbunătățirea** abilităților de comunicare;
- **analizarea** oamenilor, a ideilor lor, a modalităților în care au pus în practică aceste idei, a felului în care și le fac cunoscute și a modului în care și le vând.

Mai sunt și alte motivații care mi-au purtat pașii către TIMM, dar le vom detalia într-un articol viitor. Acum să ne oprim asupra celor enumerate mai sus:

– **dorința**. Mulți oameni își doresc, dar puțini știu să-și canalizeze voința și energia pentru a-și îndeplini dorința. Vreme de aproape patru ani am acumulat informații pentru a-mi educa voința ca să-mi îndeplinească dorințele. O veste bună: nu-i greu! O veste mai puțin bună: costă! Și nu doar bani, ci și timp, sentimente și durere...

Cineva mă întreba odată de ce atât de puțini oameni sunt liberi cu adevărat? N-am știut să-i răspund în acel moment. Acum cred că am găsit răspunsul la această întrebare: pentru că **libertatea** este cel mai de preț lucru existent în viața umană! Iar pentru că are un preț așa de mare, puțini sunt cei care sunt în stare să-l plătească!

Dorința vine din suflet, e un sentiment, la fel ca și iubirea, teama, ura sau fericirea. Când dorința te arde adânc în suflet, nimic nu-ți mai poate sta în cale. Amintiți-vă de vârsta când erați îndrăgostit(ă) și ființa iubită nu era aproape, iar dorul de ea vă ardea insuportabil. Cât timp rezistați până când puneți mâna pe telefon și o sunați? Fiecărui i s-a întâmplat, măcar o dată! Ce anume vă determina să treceți la acțiune? Iubirea și dorința acerbă, nu-i așa?

Această senzație de trecere rapidă la **acțiune** trebuie să v-o educați și în atingerea scopurilor când începeți o afacere sau intenționați să duceți la bun sfârșit un lucru!

– **nevoia** de a realiza mai mult decât ca și angajat. Atenție! Nu vă îndemn să vă lăsați serviciul și să vă apucați de afaceri! Vă îndemn să vă puneți mintea la contribuție pentru a descoperi în interiorul dumneavoastră **spiritul întreprinzător** și **ideea** care v-ar putea transforma, în timp, într-un om de afaceri. Nevoia de a face acest lucru m-a dus pe mine la TIMM. Faptul că drumul până acolo n-a fost în zadar este chiar revista pe care o citiți acum. Când am văzut câți tineri pot face afaceri, încrederea că și eu pot să fac așa ceva a crescut și m-a îndemnat să mă apuc de treabă!

– **curiozitatea** de a-i vedea pe ceilalți oameni de afaceri. La TIMM nu erau prezenți, ca și vizitatori, mogulii mediului de afaceri românesc. Prin profilul său, târgul a chemat întreprinzători cu afaceri tinere, oameni care abia porniseră la drum sau care se pregăteau să o facă. Cu câțiva dintre ei am stat de vorbă. Și ce-am aflat mi-a dat o și mai mare încredere în viitorul meu: erau acolo împinși de la spate de aceleași motive pentru care și eu mă aflam acolo! Căutau ceea ce eu însumi căutam. Iar asta mi-a dat puterea de a continua!

– **evaluarea și efortul**. Cine sunt eu? Unde mă aflu? Cât mai am de mers? Încotro mă îndrept? Ce mă așteaptă la capătul drumului? Ce am de făcut pentru a ajunge acolo? Ce cunoștințe îmi trebuie? Cât timp trebuie să aloc zilnic? Câți bani îmi trebuie? De ce fel de oameni am nevoie? Cât și ce pot oferi eu acestor oameni? Unde mi-am propus să ajung? Care-i prețul pe care va trebui să-l plătesc pentru a ajunge acolo? Mi-am răspuns la aceste întrebări, la unele mai caut încă răspuns. Puneți-vi-le și notați răspunsurile în agenda personală, datându-le. Reluați răspunsurile săptămânal și vedeți ce iese. Veți fi surprinși ce persoană puternică veți descoperi în spatele acestor simple răspunsuri!

– **îmbunătățirea** abilităților de comunicare este un punct prioritar în dezvoltarea personală, mai ales ca om de afaceri. În primul rând aruncă la coșul istoriei *timiditatea*! „Bună ziua! Eu sunt... Îmi pare bine să vă cunosc!“ sau „Bună ziua! Sunt... și dezvolt o afacere în domeniul...“ sau „Bună ziua! Mă numesc... și sunt... firmei... Cum am putea câștiga împreună?“ E simplu, e incredibil de simplu! Și funcționează!

– **analiza**. Am fost la TIMM ca să deschid ochii, urechile și inima. Am văzut lucruri bune, am văzut lucruri mai puțin bune. Am auzit lucruri extraordinare și mai puțin extraordinare. Am simțit interes, iubire, grijă, dragoste, compasiune, dar și invidie, ură, distrugere și dorință de acaparare. Am luat de acolo ce am considerat că îmi e necesar **mie și afacerii mele**.

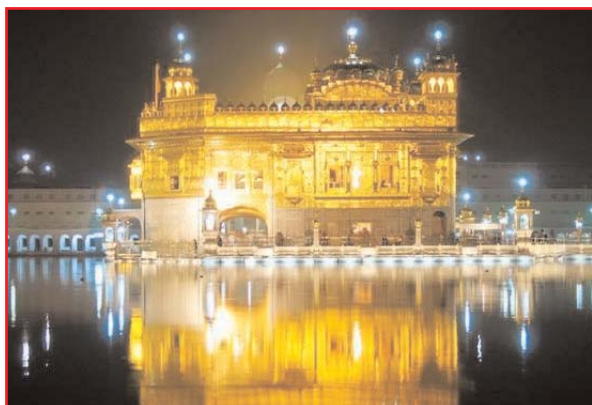
Au fost oameni care m-au întâmpinat cu zâmbetul pe buze și brațele deschise, dar și oameni care m-au privit cu suspiciune sau superioritate. De la primii am învățat cum să fiu, de la ceilalți cum să nu fiu! Și am înțeles un lucru din senzația pe care contactul cu ei mi-a lăsat-o în suflet: afacerile primilor vor prospera dacă ei vor rămâne așa, iar afacerile celorlalți se vor duce de râpă din cauza îngâmării, a superiorității neîntemeiate și a lipsei de educație în comunicare. Căci afacerile se fac în primul rând cu oameni, și abia după aceea cu produse sau servicii!

Toate acestea (**dorința, nevoia, curiozitatea, evaluarea, efortul, îmbunătățirea și analiza**) sunt, la urma urmei, necesitățile fiecărui om de afaceri, în devenire sau activ. Mediul de afaceri din România este aidoma celorlalte din lume. Semnalele care mi-au venit din Ungaria transmit că și acolo e la fel de greu (sau de ușor) să pornești și să menții o afacere. În Franța e la fel. În Statele Unite, la fel. Căci întreprinzătorii își pun spiritul la treabă și nu le pasă câte greutate trebuie să înfrunte. Ei au un scop și trebuie să-l atingă! Niciodată n-a fost ușor să urci un munte. Iar o afacere e ca un munte. Ca să ajungi în vârf trebuie să urci. Să mulțumim lui Dumnezeu pentru libertate și pentru faptul că acum putem urca pe munții aleși de noi!

Închei tot cu un citat din newsletterul **Amazine**: „...indiferent de ce va face un minister sau altul, un guvern sau altul, capitaliștii tineri își vor vedea de treaba lor, luptându-se cu concurența, cu legislația contra, cu rechinii puși pe căpățuială și țepe, pentru că dacă acum vom intra în NATO și vom intra și în UE, în 2007, (...) doar ei vor fi în stare să facă față rigurilor unei economii bine structurate și competitive.“

Alege pentru tine: ABONEAZĂ-TE LA
Profesor de... Fericire !

Succesul...? O luptă!

DE A. ISVORANU

La început veți simți o senzație de lipsă. E fosta voastră viață, care nu mai e acolo. Dar după câteva luni, senzația va dispărea.

Orson Scott Card,
în *Jocul lui Ender*

— *Sunteți editor de cărți, domnule Adrian Isvoranu. De ce ați ales acest domeniu?*

— ...de când mă știu mi-a plăcut să citesc. Cărțile mi-au deschis mintea și sufletul și mi-au dat puterea să fac tot ce am făcut în viață. Acum, ca editor, tot din cărți îmi trag puterea și ele reprezintă tot ce am. Îmi întrețin familia de pe urma cărților, mă hrănesc de pe urma cărților, mă îmbrac de pe urma cărților, îmi plătesc întreținerea și datoriile de pe urma cărților. Viața mea s-a raportat întotdeauna și se raportează și acum la cărți! Da, sunt editor de cărți și sunt mândru de asta!

— *Cum ați pornit afacerea?*

— Dintr-un vis. Ani de zile am lucrat în domeniu. Și înainte de Revoluție și după aceea. Asta m-a ajutat să capăt experiență, să învăț de la cei care porniseră deja pe acest drum și aveau cunoștințele necesare. Când am înființat editura, mulți „prieteni” mi-au spus că „e prea târziu, că sunt zeci de edituri în România și că oamenii nu mai cumpără cărți, pentru că sunt săraci”. Mi-au atras atenția că n-am să reușesc, dar eu știam ce am de făcut și am luptat să înving!

Succesul nu-i altceva decât luptă! Luptă cu tine însuși, în primul rând, ca să învingi temerile interioare, luptă cu prietenii și cu rudele – care, din prea multă dragoste, vor să te protejeze –, luptă cu sistemul legislativ, cu taxele și impozitele și, bineînțeles, cu concurența.

Am început afacerea gândindu-mă la nevoile oamenilor. Dacă un om are o nevoie, iar tu poți să i-o satisfaci, el va plăti pentru nevoia lui și tu vei face

profit. Am încercat să fac în așa fel încât prețul cărților mele să fie scăzut, pentru ca toți oamenii care aveau nevoie de ele să le poată cumpăra. Nu mi-a fost ușor la început, dar am tras ca un taur, iar acum, după 3 ani, am editat peste 40 de titluri.

— *Ce sfat le-ați da tinerilor întreprinzători care sunt pe punctul de a porni propria afacere?*

— În primul rând, să viseze! Apoi, să-și materializeze visul scriindu-l! Eu și acum, când am o idee nouă, scot un pix și o foiță de hârtie și o notez. Buzunarele îmi sunt pline de astfel de notițe. Seara le scot de pe unde le-am pus și le analizez, iau decizii în privința lor: le-a sosit timpul, le pun în practică, nu le-a sosit timpul, le las să dospească. O idee veche se poate dovedi, la un moment dat, o idee salvatoare, într-o situație aparent fără ieșire.

Și dacă tot am ajuns aici, aș vrea să spun că nu există situații fără ieșire. Dacă îți muncești mintea și te gândești intens la ce ai de făcut, soluția vine de la sine. Cum făcea Napoleon: se gândea intens la rezolvarea unei probleme, înainte de culcare, iar când se trezea, problema era ca și rezolvată. Subconștientul e treaz tot timpul și lucrează chiar și când noi dormim. El e mai puternic decât conștientul, iar dacă-l punem la lucru, nu ne înșală niciodată. După părerea mea, subconștientul unui patron este cel mai bun angajat al său, căci lucrează non-stop, nu cere salariu și nu lipsește nicio dată de la serviciu.

Al treilea sfat pe care-l dau este să nu-i creadă pe cei din jurul lor, atunci când le spun că n-au să reușească! Să creadă în ei și în ideea lor! Restul e, pur și simplu, sudoare... Țin minte că un prieten, tot afacerist, mi-a spus, la un moment dat, că omul asudează la serviciu 40 de ani, muncind pentru îndeplinirea ideilor și viselor altuia. De ce să nu asudeze pentru ideile și visurile sale, dacă tot asudează? Așa a pornit el afacerea și acesta este și acum motorul afacerii sale.

Al patrulea sfat – care, de fapt, ar trebui să fie primul ca importanță! – este asumarea responsabilității! Când îți deschizi propria firmă, iar acasă ai o familie care trebuie întreținută, ai cheltuieli lunare și probleme, trebuie să te gândești bine dacă afacerea îți va permite să-ți întreții familia. Nu e ușor – mie, cel puțin, nu mi-a fost ușor –, dar am găsit înțelegere din partea soției și a fiicelor mele. Încă din luna în care am înființat editura, standardul de viață al familiei mele a scăzut. Căci banii pe care-i producea afacerea trebuiau reinvestiți, ca editura să nu moară. O afacere este, legal, o persoană

juridică. Ei bine, ea trebuie privită, pur și simplu, ca **o persoană!** Când înființezi o afacere, dai naștere unei persoane! Ești părintele ei! Iar la început, afacerea are nevoie de scutece, de biberon, de băi calde, de medic și, mai ales, de lapte! Scutecele, biberonul și băile calde sunt grija ta zilnică față de ea, medicul este contabilul și avocatul, iar laptele, banii. O persoană juridică are nevoie de toate acestea ca să nu moară. Poți să ai grijă de ea, dar dacă nu o duci periodic la medic, să o consulte, să o vaccineze, se îmbolnăvește și o pierzi. Poți să ai grijă de ea, să o duci la medic săptămânal, dar dacă nu-i dai lapte, o pierzi. Eu mi-am tratat afacerea ca pe propriile fete! Cu responsabilitatea unui părinte.

Al cincilea sfat – și ultimul – pe care-l dau tinerilor întreprinzători este **să facă!** Să se miște, **să acționeze!** Dacă nu acționează, nu greșesc. Dacă nu greșesc, nu capătă experiență. Am făcut o mulțime de greșeli în afacerea mea și-i mulțumesc lui Dumnezeu că le-am făcut. Unele m-au costat enorm, altele mai puțin, dar dacă nu le făceam, nu știam cum să merg mai departe. E mai bine să acționezi și să ajungi la un rezultat, oricare ar fi el, decât să nu acționezi și să n-ajungi la nici un rezultat. Asta am învățat eu în afaceri.

— *Spuneți-ne, vă rugăm, povestea nașterii unei cărți!*

— E o epopee! Nici nu știu cum să încep! Ideea alegerii temei unei cărți îmi vine când nu mă aștept. La benzinărie, în bucătărie, în timp ce conduc, la birou ori când mă uit la televizor. Scot repede pixul, o foiță de hârtie, și o notez ca să n-o uit, așa cum am spus mai devreme. Apoi, dacă ideea îmi place și e momentul ei, trec pe la difuzorii mei de carte și-i întreb dacă vor o lucrare de asemenea factură. Difuzorii și vânzătorii de carte sunt cea mai bună modalitate de sondare a pieței. În funcție de răspunsurile lor, ale prietenilor și cititorilor cărților mele, trec la acțiune. Mă adresez echipei mele de redactori. Le dau temă pentru acasă. La a doua întâlnire cu ei, analizăm ideile. Apoi aleg pe cel care cred eu că poate lucra cartea. El găsește autorul sau traducătorul, îmi spune condițiile la care s-a căzut de acord, negociem prețul și stabilim data limită de predare a manuscrisului. În tot acest timp, controlez stadiul în care se află lucrarea, dar nu mă bag peste munca oamenilor mei. Abia când îmi vine prima formă îmi permit să fac adnotări și sugestii pe marginea ei. Niciodată până acum o carte nu a ieșit de sub tipar așa cum arăta ea la început. Forma finală merge la tipografie, iar tirajul îl stabilesc în funcție de cererea difuzorilor mei. Mai departe, e istorie. Dacă lucrarea este cerută după epuizarea tirajului inițial, mai scot o ediție. Și doar

foarte rar mi s-a întâmplat să nu mai scot. Sunt idei care mi-au înșelat așteptările și mi-au produs pierderi, și idei care îmi aduc profit chiar și acum, după ani întregi de când mi-au apărut în minte. Pierzi sau câștigi, asta-i afacerea!

— *Ce v-ați recomanda dumneavoastră înșivă, pentru ca afacerea să vă meargă mai bine?*

— Echilibru. Ca și în viață, și în afaceri trebuie, pentru a avea succes, să îți găsești echilibrul. Trebuie să fii cumpătat. Trebuie să capeți forța de a face față psihic unor sume lunare care, în postura de angajat, par exorbitante. Trebuie să-ți planifici din timp mișcările, dar să fii maleabil în fața schimbărilor. Cum spuneam mai sus, pierzi sau câștigi, însă, fără o concentrare și o implicare totale în afacerea ta, ajungi ca din 30 de zile ale unei luni, două treimi să le treci la pierderi și nu la câștiguri, cum e firesc într-o afacere. Încă mai fac greșeli care mă costă bani, timp și energie. O parte din mine îmi spune să nu mai fac greșeli, dar o alta – care vine din subconștient, de undeva din adâncul ființei mele – îmi spune să greșesc! Mi-a prins bine că am făcut greșeli la început, când am pierdut doar câteva milioane de lei. Dacă le-aș fi făcut acum, aceleași greșeli m-ar fi costat sute de milioane de lei. A greși e, dacă pot spune așa, înțelept. A nu învăța din greșeli și a le repeta este pură prostie. Îmi place să cred că am trecut de faza a doua și că orice greșeală pe care o fac îmi indică un drum înfundat, pe care nu mai pornesc a doua oară.

Mi-aș mai recomanda să găsesc în mine acel spirit de la început, care mi-a dat forța să reușesc și curajul de a mă avânta într-o direcție necunoscută, doar din curiozitatea de a afla unde ajunge calea aceea. Mulțumesc celor care au crezut în visele mele și au făcut ca ele să devină realitate!

*A consemnat
Constantin D. Pavel*

Alege pentru tine: ABONEAZĂ-TE LA
Profesor de... Fericire !

Respectul de sine

DE D. TEASC

Ești mai mult decât ceea ce crezi tu că ești!

Anonim

Cu cinci ani în urmă, Maria G. a surzit de urechea stângă, din cauza unui nerv. La început a încercat să ignore handicapul, să-l ascundă, pretinzând că nu există. Strategia n-a funcționat tocmai cum se aștepta, așa că a adoptat alta: se asigura că oamenii cu care stătea de vorbă i se adresau în urechea dreaptă. Numai că acest lucru cerea o groază de efort și o extenua. Tot timpul trebuia să se întoarcă spre interlocutor pentru a-l auzi și deseori se trezea întrebând „Ce-ai spus?” sau „Vrei să repeți?”. Era mereu frustrată, se enerva, și-i enerva și pe ceilalți, făcând eforturi disperate pentru a ascunde, a justifica și a încerca să facă față situației ca un om care auzea cu ambele urechi.

Până când, într-o dimineață, s-a trezit și și-a dat seama că nu se mai poate așa: „*Ia să accept eu handicapul și să-l transform într-un atu!*”. Deja primul pas era făcut și se simțea mai bine! Apoi și-a răspuns singură la întrebările care au apărut: „*Cum să fac asta? Cum să le arăt celorlalți că sunt surdă de-o ureche și că acest lucru nu mi-a afectat personalitatea? Cum să-i determin și pe ei să-mi accepte handicapul și să mă trateze ca pe un om normal?*” Avea nevoie de o altă abordare.

Al doilea pas a fost să-și recunoască deficiența în fața prietenilor, colegilor de serviciu și a celorlalte persoane cu care intra zilnic în contact. „*Nu aud bine cu urechea stângă, așa că te rog să mă atenționezi cu un gest pentru a-mi capta atenția!*” sau „*Mi-am pierdut auzul la urechea stângă, însă mi s-a dezvoltat foarte mult atenția și pot compensa din plin deficiența!*” sau „*Fii bun și vorbește-mi în urechea dreaptă, căci cu stânga nu mai aud bine și n-aș vrea să ratez nici un cuvânt din ceea ce-mi spui!*” sau „*Știi, ești*

o persoană minunată și nu vreau ca handicapul meu de auz să afecteze în vreun fel relația noastră, așa că te rog să vorbești mai tare!“.

Toate aceste rugăminți pe care Maria G. le-a adresat oamenilor din jurul ei, începând cu acea zi, i-au schimbat viața! Colegii au tratat-o cu mai multă afecțiune, respectul pentru ea a crescut enorm, căci le-a demonstrat că e o luptătoare, că are o fire puternică, iar oamenii sunt atrași de astfel de personalități. În plus, lipsa auzului i-a dezvoltat particularități de care nu se credea în stare: a început să citească pe buze, apoi să intuiască starea oamenilor traducând limbajul trupului și a căpătat, în ochii tuturor, faima că *se pricepe la oameni*. Astfel, șefii au început să-i dea sarcini tot mai importante, iar ea a fost bucuroasă să le îndeplinească.

Acum privește înapoi la acești cinci ani și nu-i vine să creadă ce întorsătură a luat viața ei din momentul în care și-a acceptat slăbiciunea și a transformat-o, prin voință, muncă susținută și răbdare, într-o calitate. „*Oamenii, în general, îi exclud pe cei cu handicap. E un lucru grav și dureros, însă și mai grav și mai dureros este că oamenii cu handicap se exclud ei înșiși! Se retrag în ei și renunță să mai lupte! Eu am hotărât altfel!“*

Această poveste adevărată mi-a fost împărtășită de Maria G., o pacientă care și-a găsit singură drumul spre împăcarea sufletească. Oamenii trebuie să înțeleagă că sunt lucruri care îți stau în putere să le schimbi și lucruri pe care trebuie să le iei ca atare și să te adaptezi lor. Nu trebuie, însă, să faceți din acest punct de vedere o scuză pentru nerealizări și pentru lipsa progresului din viața dumneavoastră. Fiți ceea ce sunteți, dar nu încetați nici o clipă să adăugați valoare acolo unde natura vă permite să adăugați. Căci – și spun asta dintr-o experiență de medic de aproape 50 de ani – există un echilibru în toate! Dumnezeu ia dintr-o parte și pune în alta! Trebuie doar să identifici locul unde a pus și să dezgropi acele daruri. Maria G. a reușit! Și nu doar pentru ea. Exemplul ei a ajutat zeci de pacienți de-ai mei să-și trăiască viața din plin, în pofida problemelor pe care soarta le-a scos în calea vieții lor. Trebuie doar să te cunoști în adâncul inimii și să recunoști un adevăr esențial: *atâta timp cât creierul ți-e viu, și tu ești viu!*

Alege pentru tine: ABONEAZĂ-TE LA
Profesor de... Fericire !

Ce sunt banii...?

DE N. FĂRCAȘ

*E un fel de snobism spiritual să crezi
că poți fi fericit fără bani!*

Albert Camus,
în *Însemnări*

*Banii sunt ca un al șaselea simț,
fără de care nu putem să le folosim
complet pe celelalte cinci.*

Somerset Maugham,
în *Of Human Bondage*

Cu ceva timp în urmă am fost rugat să scriu un articol despre bani și despre modul în care privesc eu banii. Nu știu de ce domnul editor m-a ales pe mine să fac acest lucru, însă, după cât îl cunosc, a avut motive întemeiate. Vă atrag atenția de la început că nu sunt un foarte bun scriitor, așa că articolul va fi prelucrat în redacție, păstrând întru totul ideile exprimate de mine.

Sunt proprietarul unui mic magazin alimentar, cu patru angajați, și sunt mândru că a rezistat și rezistă de zece ani, în pofida faptului că în vecinătate au apărut supermagazine ale marilor rețele. Poate tocmai de aceea am fost ales să scriu articolul de față, datorită constanței mele în afacere. Nu știu... Povestea mea e simplă, ca atâtea altele...

Am fost strungar într-o întreprindere socialistă și am rămas fără serviciu după Revoluție. Nu mă ajungeam cu banii și trebuia să fac ceva! Așa că am început să vând biscuiți și napolitane în piață. A fost greu, dar am căpătat experiență și încredere. Nu făceam cine știe ce avere, ba uneori au fost săptămâni în care a mers așa de prost încât am mâncat biscuiți în loc de pâine! Dar au fost vremuri frumoase!... Începuturile sunt mereu frumoase...

Ei bine, primul sfat bun legat de bani mi l-a dat o... florăreasă, o țigancă înțeleaptă, Dumnezeu s-o odihnească! Vindea flori de când se știa și cunoștea la perfecție oamenii. Mi-a spus: „*Nicule, mamă, din sută aia de lei pe care o faci azi, ia zece lei și pune-i de-o parte. Dacă-ți plâng copiii de foame, nu intra în ei! Pune-i la CEC și lasă-i să facă pui.*” (Pe-atunci nu prea existau bănci și încredere în bănci; acum lucrurile s-au schimbat și banca mi-a devenit sprijin de nădejde.) Așa am învățat eu *prima regulă* a bogăției: să

economisesc cel puțin **10%** din profitul zilnic, indiferent ce cheltuieli am de făcut.

Un alt sfat despre bani a venit din partea unui văr care mă împrumutase ca să pot începe afacerea cu biscuiți. Trecuseră vreo opt luni de când luasem bani de la el și nu izbutisem să îi dau înapoi pe toți. (Știți cum e! Apar alte cheltuieli, mai „*importante*“, iar cei care ne-au ajutat când ne ardea buza devin *mai puțin... importanți*.) Mă înțeleg cu vărul meu ca și când am fi frați, așa că nu i-a fost greu să-mi spună: „*Nicule, mai ai să-mi dai 300.000 de lei. Leii se devalorizează pe zi ce trece, așa că te-aș ruga să-i transformi în dolari și să mi-i dai treptat. Stabilește tu o rată lunară fixă, în dolari, și o zi în care poți să plătești. Și plătește! Că și eu am nevoie de bani, ca și tine...*“ Atunci am înțeles *a doua regulă* a bogăției: **plătește-ți datoriile și fă un plan pentru a le plăti**. Dar asta nu e tot, căci vărul meu a continuat: „*Dacă-mi dai banii la timp, te poți oricând împrumuta iar de la mine... Pot să-ți dau alți bani chiar în acest moment, dar tu să-ți plătești rata lunară pe care-ai stabilit-o.*“ Nu e rău să ai datorii, e rău să nu ți le plătești. Și e rău să nu ai un plan de lungă durată pentru returnarea sumei împrumutate.

A treia regulă a bogăției am descoperit-o pe propria-mi piele. Când mi-am permis să deschid magazinul, am fost foarte fericit. Și au început să curgă banii. Nu erau mulți, dar nu mai aveam probleme legate de menținerea standardului de viață pe care-l atinsese familia mea. Ba, de la un anumit moment dat, îmi prisoseau; se strângeau în bancă lună după lună. Și-atunci am hotărât să **angajez** oameni. Am avut întâi o vânzătoare, apoi încă una și după aceea un șofer care-mi face aprovizionarea. Acum am patru angajați. Și port **responsabilitatea** vieților lor și ale membrilor familiilor lor. Îmi iubesc angajații, iar ei știu asta și-mi **dăruiesc** tot ce au ei mai bun – și le sunt recunoscător în fiecare zi! Am învățat de la ei cum să **dăruiesc** și cum să îi ajut să-și rezolve anumite probleme personale... cu banii mei. *A treia regulă* a bogăției este, deci, **puterea de a dăru**i celor mai puțin avantajați de soartă. Succesul în mica mea afacere se datorează și faptului că am învățat să dăruiesc angajaților și clienților mei. Îmi amintesc cum, odată, o doamnă în vârstă mi-a cerut o sticlă de ulei. Și am constatat că nu mai aveam nici una. Pe atunci stăteam într-un apartament situat la două etaje deasupra magazinului. Am rugat-o să aștepte și am alergat până acasă, de unde am luat singura sticlă de ulei din casă, abia începută de soția mea. Nici acum, după atâția ani, nu-mi iese din minte privirea încărcată de mulțumire a doamnei, când i-am întins sticla. „*Domnule* – mi-a zis ea, emoționată –

mi-ai adus aminte de negustorii din tinerețea mea!... Îți mulțumesc!“ Nu trebuie să mai spun că acea doamnă mi-a devenit o clientă fidelă și n-ar cumpăra alimente din altă parte nici în ruptul capului!

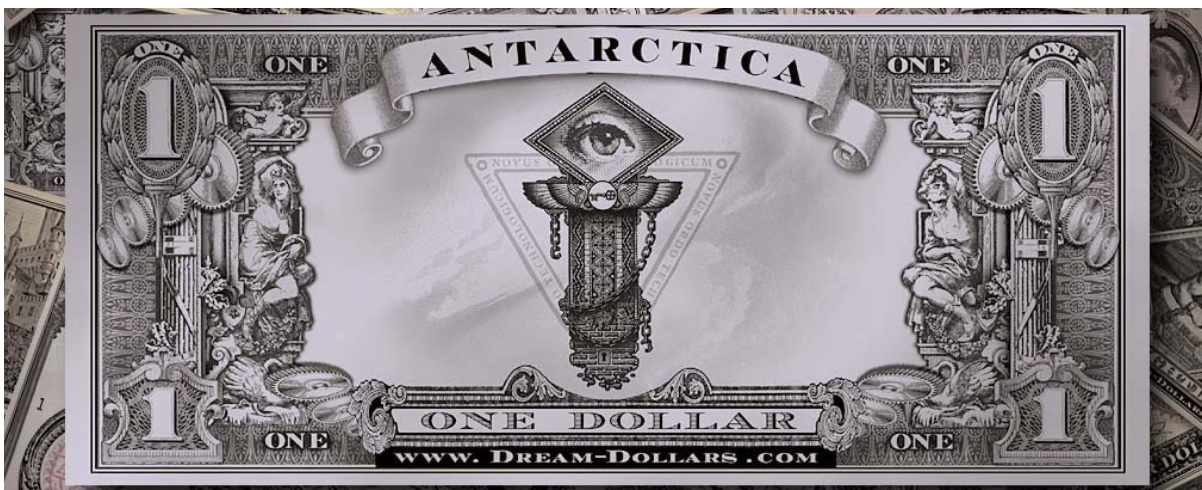
O *a patra regulă* importantă despre bani este cea legată de **cum cheltuim** ce avem. Mi-a fost cel mai greu s-o învăț. Căci eram mână-spartă de felul meu; când îmi plăcea ceva, nu mă uitam la bani: dădeam și luam! Iar mai târziu realizez că dacă aș mai fi avut acei bani, cheltuiți pe te miri ce, aș fi putut face o investiție profitabilă în afacerea mea. Încetul cu încetul, am învățat să nu mai cheltuiesc decât atât cât îmi permit și doar pe lucruri de strictă necesitate. Am transmis această aptitudine și soției și copiilor mei, care acum îmi mulțumesc pentru asta. Îmi aduc mereu aminte de unde am pornit și știu că bogăția nu aduce inteligență, ci inteligența aduce bogăție. *A patra regulă* a bogăției este, deci, **cheltuieste inteligent**.

Un alt sfat folositor despre bani l-am primit de la contabilă mea, după o discuție în contradictoriu în care îmi sugera, fără drept de apel, să schimb casele de marcat cu unele noi, chiar dacă cele vechi funcționau ireproșabil. Ea mi-a răspuns, pe un ton aprins: „*Domnule Fărcaș, rolul firmei dumneavoastră este să facă profit! Din acest profit, o parte se duce pe impozite, la bugetul de stat. Rolul meu este să găsesc căile legale de a reduce cota de impozit către stat! Lăsați-mă să-mi fac treaba mea, iar dumneavoastră faceți-o pe-a dumneavoastră! Dacă nu schimbați casele de marcat, reinvestiți în altceva! Și asta, repede! Căci statul trebuie să-și ia partea!*“

Atunci am înțeles *a cincea regulă* despre bogăție: **bogații dau statului cât vor ei**, pentru că legile le permit acest lucru. Impozitul pe profit înseamnă, de fapt, o cotă de 25% din suma rămasă după ce am cheltuit pentru a produce. Cu cât cheltuielile de producție sunt mai mari, cu atât profitul este mai mic și, deci, și impozitul pe profit este mai mic. Contabilă mea mi-a dat unul dintre cele mai bune sfaturi pe care ți le poate da un contabil: **investește**, ca să rămână în proprietatea ta cât mai mult din ceea ce produci **tu însuți**. Și m-a mai învățat un lucru foarte important: întotdeauna, dar **întotdeauna**, plătește-ți la timp impozitele către stat! Căci de plata lor depinde, uneori, viața a sute sau poate chiar mii de oameni!

Deși afacerea mea are „venerabila“ vârstă de zece ani, abia cu vreo doi ani în urmă am avut revelația a ceea ce am făcut și fac eu: afacerea mea nu a schimbat doar viața mea și a familiei mele, ci viețile a mii și mii de oameni! În primul rând a angajaților mei, apoi a clienților mei – cu care am încheiat prietenii durabile –, apoi a furnizorilor mei de produse alimentare

și nealimentare, apoi a funcționarilor de la instituțiile de stat cu care, lună de lună, firma mea are de-a face, apoi a oamenilor din comunitatea în care trăiesc, la care – prin intermediul serviciilor oferite de Primărie și Prefec-tură – ajung sumele cu care magazinul meu contribuie la bugetul de stat și cel local.

Aș fi vrut să spun mai multe despre bani și despre bogăție, căci acum simt că am multe de spus, însă nu îmi permite spațiul pus la dispoziție de editorul revistei. Sper, însă, că dumnealui îmi va oferi posibilitatea să revin în paginile acestei publicații cu articole noi, căci abia acum îmi dau seama cât de importantă este o asemenea revistă, în acest moment, pentru români și pentru România. Și realizez cât de multe am de spus și cât de tare vreau să le spun, după ce am acumulat experiență atâția ani.

Iar acum, în final, dați-mi voie să răspund așa cum cred eu la întrebarea din titlul acestui articol: *Ce sunt bani...?* Pentru mine, banii sunt doar o unealtă! Nu mă închin la ei, nu-i slăvesc, dar nici nu le minimalizez importanța. Sunt doar o simplă convenție umană, care ne permite să măsurăm valoarea muncii noastre de zi cu zi, a gradului nostru de inteligență, a voinței și a dorinței de a realiza lucruri în viață. Sunt oameni pe care banii ajung să-i subjuge și oameni care ajung să subjuge ei banii. Din ce categorie ați vrea să faceți parte? Nu trebuie decât să alegeți și să acționați ca atare! Restul, e doar simplă muncă...

Alege pentru tine: ABONEAZĂ-TE LA
Profesor de... Fericire !

Mă simt extraordinar!

DE C.A. NEDELCU

*Un suflet vesel e ca un leac,
dar un spirit în suferință
te usucă până la os!*

Înțeleptul Solomon,
în *Vechiul Testament*

Minte sănătoasă în corp sănătos!, spuneau românii, referindu-se la starea de sănătate atât a spiritului, cât și a trupului. Ce au transmis ei, de fapt, prin acest proverb, este că nu se poate una fără cealaltă. Dacă spiritul îți e bolnav, și trupul e bolnav. Dacă spiritul îți e limpede și curat, atunci și trupul tău va fi curat și sănătos.

Strânsa legătură între starea de sănătate și modul în care gândim a determinat tot mai mulți medici să apeleze la tehnici psihoterapeutice pentru vindecarea unor afecțiuni organice. S-a constatat, astfel, că **fericirea** este cel mai bun medicament! Când suntem fericiți, realizăm totul mai bine, ne simțim mai bine și gândim mai bine. Stomacul, ficatul, inima, rinichii, plămâni, toate funcționează mai bine când ne aflăm într-o stare de liniște mentală. Când gândurile noastre sunt pozitive, mintea este mai relaxată, iar memoria funcționează mai eficient.

Un proverb olandez spune că „oamenii fericiți nu sunt niciodată răi!”. Vestea bună este că starea de fericire poate fi autoindusă. În funcție de gândurile pe care le avem, trăim o stare sau alta. Când suntem agitați și ne e teamă de ce se va întâmpla cu viața noastră, pulsul crește, inima bate mai repede, crește presiunea intracraniană și nivelul de adrenalină în sânge. Aceștia sunt parametri anormali, care influențează negativ buna funcționare a organismului. În timp, dacă stările de acest fel se repetă, se ajunge la uzura prematură a organelor interne, a sistemului nervos și circulator. E celebru diagnosticul popular „*nervi la stomac*“, urmat de binecunoscuta frază „*am crize de ulcer când mă enervez!*“. Și când te gândești că-i atât de simplu să **nu** te mai enervezi, să-ți ții în frâu starea de întunecare a minții. Învățații din vechime spuneau că *înțeleptul este stăpânul propriei sale minți, iar nebunul sclavul ei*.

O demonstrație în acest sens este un experiment făcut la o universitate americană, prin anii '70, pe un lot important de pacienți care sufereau de leucemie. Bolnavilor li s-a spus să își închipuie că celulele albe sunt șerifi, iar cele roșii bandiți. S-a mers până acolo încât pacienții i-au desenat pe șerifi și pe bandiți, ajutați de specialiști în desen după descriere. O oră pe zi, pacienții se gândeau intens la lupta dintre șerifi și bandiți, ca și când întregul lor trup ar fi fost un câmp de bătălie. Bineînțeles, șerifii trebuia să-i învingă pe bandiți. Zi de zi, după fiecare „încleștare“, se analiza sângele fiecărui pacient, pentru a se măsura nivelul leucocitelor. După o lună, 73% dintre pacienții participanți la experiment au prezentat o echilibrare semnificativă a numărului de celule albe și roșii în sânge, iar după trei luni, 27% dintre ei, pur și simplu, s-au... vindecat!

Analizând modul de gândire al acestora din urmă, specialiștii au ajuns la concluzia că pacienții își închipuiseră încleștarea dintre șerifi și bandiți cu o asemenea claritate, încât erau pregătiți să o descrie în cel mai mic amănunt, zi de zi, ca și cum ar fi participat ei înșiși la luptă. Aceasta este forța minții asupra trupului, aplicată cu... credință! Ei bine, da, cei vindecați au răspuns că **au crezut** cu toată ființa lor în rezultatul pozitiv al acelei lupte asupra organismului lor bolnav.

Alte exemple ale puterii spiritului asupra trupului sunt minunat prezentate de dr. Maxwell Maltz în lucrarea „**Psihocibernetica**“. În prefața cărții, autorul citează un coleg, medic, care spune: „*Ezit să public descoperirile mele, mai ales pentru publicul larg, pentru că dacă (...) le-aș descrie uluitoarele și spectaculoasele progrese de personalitate, aș putea fi acuzat că exagerez (...)*“. În alt paragraf, dr. Maltz spune că atunci „*când experimentăm emoții ca urmare a fericirii, a încrederii în sine și a succesului, de fapt ne bucurăm și mai mult de viață*“.

Acum, dumneavoastră înșivă trebuie să alegeți ce emoții vreți să experimentați și cum vreți să vă fie viața!

Mintea vă va ajuta mai mult decât sperați!...

Alege pentru tine: ABONEAZĂ-TE LA
Profesor de... Fericire !

Alături de oameni!

Actorul Eddie Murphy a spus o minunată poveste în filmul „**Picat din cer**“, în care interpreta un pelerin al marilor orașe. O vom relua în cele ce urmează, fiindcă se potrivește perfect scopului rubricii de față.

Se spune că după o furtună puternică, plaja era plină de steluțe de mare, aduse de valurile uriașe la țărm. O fetiță se apleca, lua steluțele și le arunca înapoi în mare. La un moment dat, un bărbat a văzut-o și a întrebat-o:

„De ce faci asta? Sunt prea multe steluțe eșuate pe plajă și nu vei reuși niciodată să le arunci pe toate înapoi. Oricum nu vei izbuti să le salvezi pe toate! Așa că, ce mai contează?“

Fetița s-a întors atunci spre el.

*„Pentru steluța pe care o arunc acum înapoi în mare – a spus ea, surâzând ușor – **contează!**“*

Clubul **Profesor de... Fericire** (CPF) își propune exact ceea ce și-a propus fetița care arunca steluțele înapoi în mare. Știm că nu vom izbuti să le redăm tuturor fericirea, însă pentru cei pe care vom reuși să-i aruncăm înapoi în marea tumultoasă a vieții, **contează!** Fiecare acțiune spre binele semenilor noștri **contează!**

Drept pentru care, cei ce doresc să se înscrie în CPF pentru a fi **alături de oameni**, o pot face trimițând pe adresa redacției o cerere care să conțină: *nume, prenume, adresă, telefon, vârsta, profesia, hobby, e-mail*. Înscrierea în CPF este gratuită pentru abonați, iar valabilitatea statutului de membru durează pe toată perioada abonamentului la revistă. Membrii CPF vor avea avea următoarele facilități:

— dreptul de a participa gratuit la întâlnirile cu autorii, organizate de PAVCON;

— o reducere de până la 50% la *Cursurile de Dezvoltare Personală* organizate de PAVCON și partenerii săi;

— cărți de dezvoltare personală, motivaționale și de afaceri, cu reducere;

— vor avea posibilitatea să devină parteneri de afacere cu Grupul PAVCON.

— cărți cu autograful autorilor;

— dreptul de a licita pentru achiziția de ediții rare ale unor lucrări importante de dezvoltare personală;

— posibilitatea înscrierii în Grupul de Discuții „Profesor_de_Fericire“, de pe Yahoogroups — <http://groups.yahoo.com>;

— vor primi materiale promoționale din partea Grupului PAVCON și a partenerilor săi de afaceri.

Abonamentele și cererile de înscriere în CPF se primesc:

* prin telefon, la **0723.26.90.40** sau **0727.77.80.06**;

* printr-o scrisoare trimisă pe adresa redacției: **Str. Pictor Mirea G. Demetrescu, nr. 12, ap. 9, sector 1, București, cod 011396, OP 2**, în care specificați: Numele și Prenumele, adresa unde doriți să primiți revista și materialele promoționale (stradă, număr, bloc, scară, etaj, apartament, sector, județ, localitate, cod poștal, număr oficiu poștal), numărul (numerele) de telefon unde puteți fi contactat(ă) de personalul editurii, adresa dumneavoastră de e-mail și, evident, numărul de exemplare pentru care doriți să vă abonați;

* printr-un e-mail trimis pe adresele profesor_de_fericire@yahoo.com, pavcon@email.ro, pavcon@yahoo.com, editura.pavcon@email.ro, e-mail care să conțină datele de mai sus.

Redacția

Alege pentru tine: ABONEAZĂ-TE LA
Profesor de... Fericire !

Poșta Profesorului...

Aceasta este rubrica dumneavoastră! Este locul în care puteți pune întrebări *Profesorilor de... Fericire* care semnează în revistă. Este locul unde vă puteți exprima ideile și puteți primi îndrumările de care aveți nevoie pentru ca ele să prindă viață. Este locul în care temerilor dumneavoastră li se poate găsi leac. Folosiți-o din plin, căci numai **comunicarea** duce la **dezvoltare și evoluție!**

Scrisorile dumneavoastră vor primi răspuns aici, problemelor dumneavoastră li se vor da răspunsuri aici, sfaturile celor care au făcut drumul înaintea dumneavoastră vă stau la îndemână aici. Împărtășiți și altora **dorința** de a vă **dezvolta și cereți**, fără nici o jenă, **ajutor!**

Undeva, în această lume, există o persoană care s-a confruntat cu aceleași probleme cu care vă confrunțați dumneavoastră acum și știe, din **experiență**, soluția. Și, mai mult decât atât, este **binevoitoare** și dornică să vă ajute, pentru că a fost ajutată și ea la nevoie!

Nu ezitați să vă deschideți **sufletul** și **mintea** pentru a **crește**, pentru a **reuși**, pentru a fi **mai buni** în tot ceea ce întreprindeți.

Numai **împreună** oamenii au realizat tot ce există în jurul nostru pe acest pământ!

Creatorul ne-a provocat pe toți!

Acceptați provocarea!

Inventați!

Creați!

Încercați!

Visați!

Gândiți măreț!

Transformați!

Riscați!

Învingeți!

Lumea e a noastră, a Oamenilor!

NOTĂ

*Cărțile la care se fac referiri
în articolele din revistă
pot fi comandate*

*la editura PAVCON,
prin telefon (0723.26.90.40)*

sau prin e-mail

(editura.pavcon@email.ro).

*Ele vă vor fi trimise prin poștă,
cu plata ramburs.*

© PAVCON, 2003-2006

Toate drepturile sunt rezervate.

Reproducerea, parțială sau integrală, ori distribuirea articolelor publicate în revistă, fără consimțământul scris al PAVCON, reprezintă o încălcare a legii și se pedepsește ca atare.

Profesor de... Fericire

Publicație de dezvoltare personală și motivațională, editată de S.C. PAVCON Marketing Opportunities Grup SRL

ISSN - 1583-4999